

BAKA L. PATRIK

Tűz egy tükör túloldalán

(egy regény fragmentumai)

Lengyel–német együttélés – déli határszakasz – Rosenberg-ház

2017. ÁPRILIS 14-E,
13:41

Lutti a házuk kertjében állt, és épp az elhalófélben lévő virágokat nézegette, amikor a távolban felrémlt egy porfelhő. Elég volt egyetlen futó pillantás, az irányt látva már tudta, ki közeledik. Lágyan sóhajtott, és amíg a gravimotor a ház elé ért, mosolyt varázsolt az arcára. Nem is olyan rég, a szívében izzó, félig még gyermeki érzelmek fényében képes volt elképzelni a kert rég elszáradt virágainak illatát is. Most azonban bármennyire is igyekezett, csak nem jött az az illat.

A falucska lakosai közül többen összesűgva vonultak házaik sötétjébe. Úgy tűnt, az érkezőt a baj előfutárának tartják, a rá váró lányt pedig egy eltévelyedett párának, aki nem tudja, hol a helye. Igen, a fiatalok mindig tisztában voltak vele, hogy a legtöbben úgy látták őket, mint két ellentétes oldal képviselőjét. Talán azok is voltak, ám ez a két fél hosszú időn át olyan tökéletes egészet alkotott, mint amelyet külön-külön képtelenek lettek volna, s ha a többiek nem is, ők teljes bizonyossággal tudták ezt... hiszen érezték. Egy határ menti német falu számára pedig – suttozták sokszor egymás közt nevetgélve –, ahol a négy utca úgy feküdt egymáson, hogy akarva-akaratlanul is a rómaiak háromágú keresztjét idézte, nem egy szerelmes idegen jelentette a legveszélyesebb óment.

De mintha változott volna a szélirány. A világban és Lutti szívében is.

Miközben a sisakjával bíbelődő motorost nézte, felrémltek benne annak a napnak az emlékei, amikor a fiú először járt náluk. Vagyis, amikor először vitte őt oda magával.

Fantasztikusan csúnya volt az a seb. Soha senkire nem lőtt még rá korábban, és amikor a fegyvere eldőrdült, sem volt biztos benne, hogy ő húzta meg a ravaszt. Mintha minden magától történt volna, annyira ösztönös volt az egész. Talán a vére vezette, apjának csatatereteket járt öröksége és életbenmaradási ösztöne. Pár perccel később mindazonáltal már utálta magát az egészért, hiszen a fiú táskájában tényleg nem volt más, csak egy *átlőtt* podder és néhány szintetikus élelmiszer.

Lutti emlékezett, hogy perceként át rázta a srácot, de az sehogy sem akart magához térni. Még a napi vízfjedagjának a felét is rálocolta, de semmi; a vállából bezzeg dőlt a vér, mintha kimeríthetet-

len tartalékai lettek volna. A római elemválasztója éppolyan tanácstalan fényszórókkal meredt rájuk, mint az ő homokfutója.

Aztán döntött. Nem akart gyilkos lenni, s ha ne adj isten mégis azt a sorsot szánta neki az ég, semmiképp sem egy farmerral akarta elkezdni.

Beugrott a buggyba, közelebb hajtott, és hosszas küzdelem után sikerült is beteszkolnia az ismeretlent a hátsó ülésre. Amennyire tőle tellett, bekötözte a sebét, aztán száguldott is vele haza.

Azt nem mondhatta, hogy az apja el lett volna ragadtatva a vendégtől, de végül elismerte, hogy Lutti helyesen cselekedett. A férfi kiküldött mindenkit a szobából, és körülvette magát néhány ezüstösen csillogó fémesszközzel, fertőtlenítővel és más csodaszerrerrel.

Amíg az apja a sráccal volt elfoglalva, Lutti tanácstalanul meredt maga elé az utcán álló homokfutónak támaszkodva, és bámulta a fiú vérétől ragacsos kezét. Olyan volt, mintha rozsdásodtak volna az ujjai.

Aztán az apja kijött, és halkán morogta a szakálla alatt:

– Rendbe jön.

Hatalmas kő esett le akkor a szívéről, s bár tudta, hogy bőven lesz még kellemetlenség a fiú körül, eltökélte, hogy segíteni fog neki a mihamarabbi talpra állásban. Túl sok újra egyébként sem számíthatott, hisz korábban már úgyis lehoradták egymást mindennek, aminek csak lehetett.

Az apja eleinte nem igazán támogatta az ápolónő szerepet, végül azonban ráhagyta, hisz kizártnak tartotta, hogy az ő szépséges Lutgardisa bármit is érezzen egy öntelt római iránt... Tévedni akkor is ugyanolyan emberi dolog volt, mint mindig.

Lutti épp a fiú sebét kötözte át, amikor annak óvatosan felnyílt a szeme. Pár másodpercig csak meredtek egymásra, aztán az „öntelt római” lágyan elmosolyodott, és újra elaludt. A lány nem bírta ki, hogy ne reagáljon hasonlóképp.

A második ébredés egy kicsit már bőbeszédűbb volt.

– Nem lehetne lágyabban? – nyögte a fiú, szinte a rosszbajt hozva ápolójára.

– Ah... de megijesztettél – mondta a lány, kitágult pupillákkal. – És de, persze... bocsánat.

– Hol vagyok?

– Nem messze – jött a titokzatos válasz.

– Nem messze... de mitől?

– A peremvidéktől.

– Ó, a francba! Mi történt? – kérdezte a beteg, aztán egy ideig gondolkodást színlelve meredt a lányra és élvezte, ahogy annak aranyfonatai csiklandozzák az arcát. A csend egy kicsit tovább maradt köztük, mint amennyi teret eredetileg szánt neki, így újraértelmezve előző megjegyzését, más taktikához folyamodott: – Rendben, nem kérdeztem semmit.

Lutti hatalmasat sóhajtott.

– Nagyon... sajnálom.

Arcán jól kivehetők voltak az őszinteség jelei, de látszott rajta az is, hogy minél előbb túl akart esni ezen a bocsánatkérés-procedúrán.

– Mióta vagyok itt? – sikkolt el a szavak fölött látszólag a fiú, bár egy szikrányi elégedettség már ott bujkált a szája sarkában.

– Hát, két napja.

– Két napja?! – hüledezett. – És mi van a... hol az elemválasztó?

– Idehoztam azt is. Nincs semmi baja.

– Legalább. Nem úgy, mint nekem.

– Mondtam már, hogy sajnálom! Tényleg! – erősködött a lány, kicsit ingerültebben.

– Persze, hallottam is... de még szeretném párszor – vigyorgott a beteg.

Lutti először vissza akart vágni valami élessel, de aztán csak kedvesen megcsóválta a fejét.

– Nem jelentkezett senki a kombájn rádióján? Vagy a podderemen?

– Ide nem érnek el a jelek. Van egy... szóval nem jutnak el ide, na.

– Van egy blokkolótok, értem.

A lány kelletlenül ráhagyta. Megvolt az első titok, amit kikotyogott.

– A poddered pedig... ha haza érsz, asszem be kell majd szerezned egy másikat.

– Nem... ugye nem? – morogta a fiú, de Lutti ekkor húzott egyet a kötésen, hogy a kedves ápolat szísszenéssel fejezhesse be a mondatot.

Fog itt nekem háborogni! – gondolta.

– Őt is úgy kilyukasztottad, mint engem?

– Hasonlóan. Csak a tiédet rendbe lehetett hozni.

– A lyukamat? – vigyorogta a fiú, de utána kénytelen volt újra felszisszeni. – Auu... ez valami tiltott szó errefelé? – és megint.

De ezután már mindketten mosolyogtak. Furcsa egy helyzet volt, így visszagondolva. *Már akkor elkezdte.*

– Kaphatok egy kis vizet? – jött a kérdés a kötözést követően. Lutti szó nélkül a beteg szájához emelte a poharat, és óvatosan inni adott neki. – Köszönöm.

– Nincs mit.

– A nevedet megtudhatom?

– Lutgardis.

– Fúha, különös egy név. Én Nathanael vagyok.

– És még te beszélsz...

– Ez egy római név – emelkedett fel a párnán kisé a fiú.

– Az enyém pedig germán – Lutti szavait nem követte külső jel, csak a hangjának lett különös éle.

Megfagyott egy kicsit a levegő. Ennél kellemetlenebb témánál nem is lyukadhattak volna ki akkor. *Mint ahogy az ellenségek közül, úgy a különbözőségek közül is az a legveszélyesebb, amelyik láthatatlan,* gondolta akkor a lány, visszaemlékezve apja egy gyakori mondására, amelyet még valami rég halott parancsnokától hallott.

– Bocsánat, nem akartam bunkó lenni – próbálta oldani a hangulatot Nathanael, tekintve, hogy ő ugrott először fejest a jeges medencébe.

– Felejtst el.

– És... van kevésbé hivatalos formája is a nevednek? Úgy értem, hogy hívnak a barátaid?

De akkor egy újabb hang dördült bele a szoba levegőjébe.

– Szerintem elég tiszta már az a seb, kedvesem. Gyere vacsorázn!

– Jövök, apa.

– Te pedig aludj, római. A házam nem sokáig túri meg a bűzödet.

Nathanael igencsak megszeppelve hallgatott el, és azon az estén már nem is szólt többet, csak nézte a rongyokat összeszedető lányt, egészen addig, amíg az ki nem lépett a szobából. Mielőtt viszont még becsukta volna maga mögött az ajtót, annyit mondott:

– Lutti.

Különös íze volt a hozzásimuló motoros csókjának. Kereste a megfelelő jelzőt, de nem sikerült rögtön megtalálnia.

Már nem az az évekkel korábbi, meglőtt suhanc állt előtte, hanem egy megtermett férfi, aki olyan tűzzel ölelte magához, mint amilyen a nap felszínén sem lángolt. És milyen csodásnak kellett volna látnia, hogy ez a hév semmit sem veszít erejéből, ő mégis... hozzászokott a forróságához. Igen, ez volt az a szó, amit keresett. A *megszokottság*.

Nathanael úgy fél fejjel lehetett nála magasabb. Fehér bőre még csak nem is hasonlított a tipikus, római férfiideálok kreoljához, a szeme viszont olyan ragyogó zöld volt, mint az erdők Lutti nagyszüleinek régi fényképein. Halványbarna haja rövidre nyírt, nem túl erős borostája pedig lágyan szurkálta a lányt, ahogy hozzásimult. Az egy-két kilónyi súlyfelesleg kissé az arcát is meggömbölyítette, de Lutti ebbe éppúgy beleszeretett a mosolyok és a kötszercserélgetés közben, mint amennyire mellkasának, korához képest igen erőteljes szőrzetébe.

– Ma nem számítottam rád – mondta, amikor ajkaik eltávolodtak egymástól.

– Te is nagyon hiányoztál nekem.

Lutti mosolygott.

– Tudod, hogy értem.

Olyan nyomasztónak hatott az a szemvillanásnyi csend, ami közük lopakodott. És a fiatal férfi megkeményedő arcvonásai sem jelenthettek sok jót. *Hát mégis érezné?*

– Komoly dolgokról kell beszélnünk. Egymás közt és a szüleiddel is – közölte.

– Szívem, még nem tudunk semmit – nyugtatgatta a lány, megenyhülve egy pillanatra, amikor eszébe jutott, hogy mi is lehet a baj. *Hogy kételkedhetek benne?! Mi változott?! Pedig annyira édes... ettől is épp úgy tart, ahogy tavaly. Elővigyázatlan bolondok vagyunk, és főleg én!* – Holnap megyünk apáékkal elrendezni a *havi bevásárlást*. Nemsokára megtudunk mindent, hogy van-e mitől...

– Most... most nem a *tegnapiról* van szó – simogatta meg a lány derekát, a hasa felé közeledve Nathanael.

Lutti arcáról egy szempillantás alatt eltűnt a mosoly, olyan hirtelen és olyan keserűen, mint ahogy a varázslat foszlik szét a világban, amikor a gyerekek felnőnek.

– Nathi, megrémítesz – mondta, szinte észre sem véve, hogy suttogóra fogja a hangját. Mindig ezt csinálta, ha félt valamitől. És a legjobban az ismeretlentől félt.

– Nem akarlak, csak... apád otthon van?

– Nemrég ért haza. Gyere, mondd el, mi van.

Ezt követve beléptek a túlon túl egyszerű házba, ahol még a légkondicionáló rendszer is luxuscikknek hatott. Az ablakok elreteszelve, hogy ne szívároghasson át rajtuk a kinti, lázas forróság. A lábuk alatt parketta ropogott, kellemes szinkronban a vénséges fa székekkel, ha épp leültek rájuk. A nagyszülőktől öröklött bútorok java ódonnak hatott, a ház berendezésének igénytelenségét pedig a káosz irányába sodorta a fiókok és polcok különféle kütyüktől és alkatrészekből roskadozó sora. Amikor Nathanaelnek először nyílt alkalma tüzetesebben is körülnézni a házban, nem igazán tudta megkülönböztetni, hogy mikor jár épp a konyhában, vagy a garázsban.

Lutti pár pillanat alatt összetrombitálta a szüleit, és bármennyire ellenkezett is, a testvérei velük együtt sereglettek az asztalhoz. Egy szőke nővére, két szőke bátyja és három szőke húga volt, akik a barkácsolás olajával felkent lovagokként telepedtek a súlyuk alatt megadóan sóhajtó székekre. A Rosenberg család igazán áldott volt gyermekhozam terén, szerelőből pedig épp annyi akadt köztük, ahány összekarcolt tányér a leginkább tropára ment vitrinben.

Az állandó dolgokon kívül éppúgy illik azonban felvázolni az újdonságokat is: az asztalon, egy lyukas kosárban négy ép, és három törött oldalú, motorolajjal ékített tojás hevert, lévén húsvétot jeyzett a naptár.

Herr Heinrich, az apa, az évek múlásával sem szándékozott megválni egy vikinghez is méltó, szőke szakállától, hisz annak homályában elrejtethett néhány kelletlen arckifejezést. Olyanokat, melyeket visszatartani bár nem tudott, de a világ előtt sem akart kiteregetni. Igaz, erősen rázott kezét Nathanaellel, a szorítás mégsem volt ellenséges, jó ideje már. Sokáig ódzkodott tőle, hogy elismerje, de végül rájött, hogy nem minden római sorolható egy véka alá. Mint ahogy köztük, németek között is akadt söpredék, úgy a déli szomszédok közt is lehetett néhány... kevésbé ellenszenves egyén. Annak minden esetre tagadhatatlanul örült, amikor megtudta, hogy Nathanael ősei között szinte nem is találni valódi rómaiakat, csak szlávokat, germánokat és magyarokat. Egyszer azon viccelődött – már amennyire tőle tellett, grizzlyszerű stílusában –, hogy *igazi ötvözet a gyerek*. Nem csoda, hogy azok a mocskos birodalmiak a peremen helyezték el a családját. Lutti és a fiú ráhagyták a dolgot, és maguk között megegyeztek, hogy Herr Heinrichnek nem igazán fontos tudnia arról, hogy Nathanael apja csak a meggazdagodás reményében költözött a határhoz, nem pedig a birodalom iránt érzett mélységes ellenszenve okán. Sőt, ami a teljes igazságot illeti, az idősebb Bříza imádtá az országot, és nem bánta volna, ha egész Európa a Palaeologus-Ottomanidae dinasztia kétféjű aransasának szárnyai alatt bújt volna meg. Noha első hallásra mindez élesen ellentmondott a férfi azon állításának, hogy ő peremvidék legelkötelezettebb pacifistája, de mint azt sokszor kifejtette, a jelen békéje nem jelenti azt, hogy a múltban a rómaiak ne ehették volna meg az egész kontinenst.

Nathanael apjának folyton ott lötyögött a mellén saját, kétféjű aransasa. Egy jelvény, amely az igaz állampolgároknak járt... tehát cirka mindenkinek, aki személyi okmányokkal és elég pénzzel rendelkezett ahhoz, hogy vegyen magának egyet. Georgios minden családtagjának vett, így a rabszolgákon kívül – ha lett volna ennek bármi értelme – a család összes tagja felvértezhetette magát egy-egy aranyadárral.

Lutti és Nathanael tisztában voltak vele, hogy a két férfi, Georgios és Heinrich találkozását addig kell halasztani, amíg csak lehet, a szakállukon kívül ugyanis – mely még így is ellentétes színben pompázott – semmi közös nem akadt bennük.

– Mi olyan fontos, Nathanael, amiért ilyen sietősen kell beszélned velünk? – kérdezte Herr Heinrich, lassan, kimerően, mint ahogy egy bíró szól legjobb barátja fiához, miközben az a vádlottak padján ücsörög.

Uram, segíts!, kérte a fiú, annak ellenére, hogy nem tartozott a vakbuzgók táborába. Az isten helyett tisztelt iróniában, és a hit iránti szkepticizmusában kétségkívül az öreg Bříza *hagyatékát* őrizte.

Nathanael vett egy nagy levegőt, és hozzáfogott a mondandójához, végig arra ügyelve, hogy egy félreérthető szókapcsolat se hagyja el a száját. Nehéz volt rómaiként, a római állam ügyeiről és ellenségeiről beszélni úgy egy németnek, hogy ne származzék belőle félreértés, az említett ellenségek ugyanis legalább annak szövetségesei, vagy pedig saját állama voltak.

– Nem tudom, mennyire tájékoztatja az Együttélés az állampolgárait, de ma délelőtt elég... súlyos dolog történt Cracopolisban.

Rosenberg csak a szemöldökét ráncolta.

– Micsoda? – tette fel az egyszerű kérdést. Ő sokkal erősebb akcentussal beszélt, mint a lánya, de ha társalogni akart a fiúval, kénytelen volt az általa olyannyira gyűlölt görög-re váltani.

Nathanael csak azt a pár szót tudta németül, amit Lutti nagy nehezen beléerőszakolt az évek során. Más nyelvek szavai úgy peregnek le róla, mint a lány homokfutójáról a festék. *Pedig nem is akárhogy bánik a nyelvével*, mosolyodott el Lutti egy igen bizonytalan másodperc erejéig, legbelül ugyanis érezte, a folytatás nem lesz épp megmosolyogtató.

– Mahometussymbasileust orvlövészek lőtték le a város főtéren.

– A trónörökös? – kérdezte elhűlten a lány.

– Igen. Felbolydult az egész birodalom. Cracovopolist a feje tetejére állították, mindenki a gyilkost keresi, s bár a császár még nem nyilatkozott, a Szenátus már most az Unióra mutogat.

– Hát persze, kire másra?! – csattant fel Herr Heinrich Rosenberg. – És van bármi bizonyítékuk?

– Amikor otthon voltam, még nem volt, de...

– Hát ez az! Azok a mocskok látatlanul is a mieinkre kennek majd mindent. Be akarják kebelezni az egész kontinenst – csapott a férfi az asztalra, aztán németül káromkodott egy sort. Imádott fogpiszkálóinak egyike, amely eddig a szájában táncolt, most akár egy tör, úgy irányult Nathanael felé.

A család tagjai nyugtalanul fészkelődtek, a sarokban ácsorgó agg ingaóra pedig egyre gyorsabban ketyegett.

– Tudja, az a gond, hogy...

– Mi, mi a gond, római!? – kelt ki magából Rosenberg; le sem tagadhatta volna, hogy veterán. Még a fogpiszkálóját is sikerült kettéharapnia.

– Apa! – mordult rá Lutti, de Nathanael nem esett ki a szerepéből. Furcsállta is.

– Az a baj, hogy a kalmárok nem nyilatkoztak még semmit. Hallgatnak, mint a sír, miközben körülöttük mindenki a herceg halálhírén szörnyülködik. A hallgatás pedig nem a lehető legjobb taktika ezekben az időkben, pláne, hogy pont azt az embert lőtték le, aki a háború határozott ellenzője volt.

A magyarázat hallatán Rosenberg úgy tűnt, megnyugodott kissé, igaz, ez talán csak az új fogpiszkálónak volt köszönhető, hiszen az imént kettéharapott helyét már át is vette egy éppen ugyanolyan, valamelyik kockás ingzsebe mélyéből. A család feje világraszóló lovagi tornákat rendezett a szájában fogvájóival, amelyekhez szakáll-erdeje szolgáltatta az arénát. A házban és az udvaron időnként kettéharapott fogpiszkálókat lehetett találni, melyek, mint széthasadt lándzsák, úgy jelezték Heinrich lovag legutóbbi párbajának színhelyét, amit jellemzően egy családtagjával vívott meg. De így van ez, sok csatában törnek el lándzsák, s Herr Rosenberg valamelyik zsebéből biztosan elő tudott halászni egy újabbat, a soron következő tornához. Lehet, az érvei helyett Nathanaelen is csak az segítt, hogy volt nála tartalék.

– Azt hiszed... – folytatta a rágcsálástól megnyugodott családfő – attól tartasz, hogy háború lesz?

– Attól tartok, uram, hogy ez a lehetőség sem zárható ki.

– Ha gond lesz, biztos bennünket is időben értesíteni fognak. Tudod, Nathanael, az Együttélés hadserege is sokat fejlődött az elmúlt évek hidegháborúja alatt, amit a politikusok békének neveznek – villant a fenyegetés szándéka nélkül is vészjóslóan Herr Heinrich szeme. – Ha a légióitok megindulnak felénk...

– Kérem, hadd fejezzem be... én most nem arról akarok beszélni, hogy kinek erősebb a serege és kinek nem – hadarta a fiú, egyre inkább elveszítve a türelmét. *Hát álomvilágban él ez az ember?!*, gondolta. – Maga katona. Én nem vagyok, és ha rajtam múlik, nem is leszek az soha. Mindenesetre, ha mégis úgy hozná a sors, és meglátnám önt a csatamezőn sugárvetővel a kezében, istenemre mondom, szaladnék egészen Antiokheiáig. De most nem erről akarok beszélni.

Pedig a család jót nevetett a monológján. Még Herr Heinrich szájában is újra táncolt a fogpiszkáló, ami úgy tört elő a hatalmas szórtömeg kellős közepéből, mint az Excalibur a sziklából, abban a régi mesében.

Nathanael, látva az arcokat, tudta, hogy nincs mire várni. *Vagy most, vagy semmikor.* Megfogta Lutti kezét, oly lágyan, mint még talán soha azelőtt, és annyit mondott:

– Uram, én feleségül akarom venni a lányát.

A szavak elhangzottak, a szobában pedig csend lett és némaság.

A Rosenberg család tagjai úgy merevedtek meg, mint ahogy egy krimi mellékszereplői tették volna a gyilkos leleplezését megörökítő képsorok kellős közepén. A helyiség ékének számító ingaóra kismutatója is megakadt, és csak nagy sokára ugrott előre, jókorát kattanva, ahogy maga mögött hagyta pillanatnyi döbbenetét. Az ablakokon túlról sehonnan jött hajtóművek halk duruzsolása adta a háttérzajt.

A faragott fogpiszkáló pedig esett, lassan esett, majd nagyot koppant a padlón, ahogy földet ért. Ez volt az egyetlen hallható jele a csodálkozásnak, ami Nathanael szavait követte, hiszen utána rögtön berobbantak az ablakok, a detonáció nyomán támadó lángok és szanaszét rebbenő üvegszilánkok pedig nem hoztak mást, csak vért, sötétséget és szenvedést.

Lengyel–német együttélés – déli határszakasz – Rosenberg-ház

2011. ÁPRILIS 22-E,
14:02

Jesus herceg imádta a hamut. Nem a tüzet és annak lángoló pusztítását, nem magát a folyamatot, melyben elégett élő és élettelen, hanem az eredményt, a lány, puha szürkeséget. Szeretett beletenyeregni, szerette nézegetni és összenyomni az ujjai között. Elpusztíthatatlannak érezte, mint minden mást, ami régen elveszett, amiről elfeledkeztek, amiről nem tudott már senki. *Ami egyszer meghalt, az nem halhat meg újra* – mondogatta sokszor. Csak sejtések maradtak azokról az ősi népekről, birodalmakról, világokról, melyek elvesztek a lángokban, a hamut viszont senki nem vizsgálta, csak ő. A hamut, ami tulajdonképpen egy választóvonal volt minden és semmi között. A múlt és a jelen, a lét és a nemlét, a menny és a pokol mezsgyéje. Jesus herceg a hamu uralkodójának tartotta magát, hisz az ő élete is olyan volt, amiről mindenki tudott, s amiről mégis mindenki elfelejtkezett, ami létezett, s mégsem vett róla tudomást senki. Jesus herceg volt a *második*. Másodiknak lenni pedig sokkal rosszabb, mint századiknak, hisz a második tudja meg elsőként, hogy veszített.

– Uram, még egy mérföld – jelentkezett be Asmilas, a másodparancsnok.

– Észrevettek?

– Nem úgy tűnik. Kihalt az egész falu.

– Tévedés, kedves Asmilasom... csak lesz.

A vonal másik végén a férfi halkán nevetett. A többiek ugyanúgy.

Jesus is mosolygott, bár tudta, hogy a gárdistái mind a tüzet imádják. Ők voltak az előfutárok, ő maga pedig az eredmény.

Néhány gombnyomással megpróbálta elővarázsolni a térség műholdfelvételét, de mint ahogy az így volt öt perccel korábban is, nem sikerült kapcsolatot létesítenie az *égi szemmel*. Két dologban viszont biztos volt, a tapasztalatok ugyanis mind emellett szóltak.

Egy: ahol árnyékoló van az Együttélés területén, ott biztosan van valaki.

Kettő: azok a meglepetések a legjobbak, amiket mi okozunk.

Jesus eltüntette a műhold vakságát, és a kobra saját szenzoros radarjára váltott.

A falu képe egy pillanatra meghökkentette. A négy utca úgy feküdt egymáson, hogy akarva-akaratlanul is a rómaiak háromágú keresztjét idézte, és ahogy az északkeletről

érkező kobra felvették a fordított-félhold alakzatot, olybá tűnt, mintha a birodalmi billog teljes valójában megtestesült volna.

– Ti is látjátok? Akár a mi jelképünk – érkezett a négyes hangja a rádióból. A többiek *Platón*nak csúfolták, mert egy alkalmat sem hagyott ki, ha meg lehetett jegyezni valami nyilvánvalót. *Találó név*. A késekkel viszont eszméletlenül bánt, filozófia ide vagy oda.

– Égi jel – vakkantotta a nyolcas gárdistája.

– Égi jel – ismételte röhögve Asmilas.

Égi jel, ízlelgette magában a szavakat a herceg is, egy pillanatig még elidőzve a kép felett, aztán úgy szólalt meg, mintha lehelné a szavakat: – Áldott húsvéti ünnepeket, uraim.

Szavára az alakzat felbomlott, a kobra pedig nekilódultak, hogy minden utcát lezárva, nyolc irányból vessék rá magukat az *áldozatra*. Iesus a legnagyobb csoporttal maradt, és a legszélesebb út felől közelített.

Száz méterre járhattak, amikor három fegyveres jelent meg a szélső ház ablakaiban. A helybéliek bár bemérték a kobraikat, azok megelőzték őket.

Három néma lövés, három néma halott, ennyi volt az egész.

Mind a huszonkét harci jármű beszáguldott a falu utcáin, az élboly pedig tökéletes fedezetet biztosított a herceg járművének. A központban aztán megálltak, és vártak egy pillanatot. Épp csak annyit, amíg fel nem hangzott a három hullát megtaláló asszony sikolya.

És akkor elkezdődött.

A kobraik rendszerei sorra bemérték a potenciális célpontokat, és tüzet nyitottak. Kutyákra, csirkékre, gépekre, férfiakra, épületekre. *Barbár népség... még állatokat tartanak*.

A kobraik szenzorai a tengeralattjárók szonarjához voltak leginkább hasonlatosak; magas frekvenciájú impulzusokkal térképezték fel a környezetüket, nagy segítséget nyújtva az efféle rajtaütésekhez. Szinte megszűntek a falak. Olyan volt, mintha abszolút sík terepen folyt volna az akció, a sugárlövedékek pedig úgy hatoltak át az épületeken, mint kés a vajon. Aztán a nyomukban rögtön megszűntek a mindent felemészítő lángok, és megszületett a hamu is.

Iesus herceg a neuronsisakja mögött, kezében a két vezérlőkarral kísértetiesen hasonlított azokra a suhancokra, akik épp első szimulátorukat próbálták ki, igyekezve elűzni maguktól az élet szűrkeségét. Az élet ugyanis nem más, mint unalom... mindenki így tartotta. Iesus pedig – mivel nem igazán tudott azonosulni a *mindenki* fémjelzésű kategóriával – épp ez ellen próbált védekezni. Becsületbeli ügyként fogta fel, hogy ő bizony bebizonyítja, a *valóságos* élet is lehet izgalmas.

A herceg ide-oda kapta az irányítókarokat, s közben sorra találta el a neuronsisak kijelzőjén feltűnő áldozatait. Nem számolta, hány férfit ölt meg, de azt tudta, hogy három fiatal lányt életben hagyott. Három fiatal vacsorát.

– Parancsnok! – jelentkeztek be a rádión. A hármaskobra volt az. *Az Öleb*.

– Mi az, Kyriakos?

– Bármilyen furcsa is, az egyik házban találtam egyet a mieink közül.

– Nahát! – reagált tettetett meglepettséggel a herceg. *Egy római. A milliárdokból egy. Miféle csoda kellett ahhoz, hogy pár mérföldre a határtól összefussunk egy római-val?*, fűzte tovább hangtalanul a gúnyolódást.

– Mivel még mindig blokkolva vannak a rádióink, nem tudom lenyomozni, ki az, de római, ehhez kétség sem fér. Észlelem a jelét.

– Rendben, megértve – Iesusnak olyan érzése támadt, mint amikor egy légy idegesíti az embert. De az utolsó légy. Ugyanolyan kicsi, ugyanolyan fekete, mint a többi. Nagy, vörös szemű, frusztrálóan hangos, és az első érintésre belénk szeret, úgy, hogy nem akar elhagyni soha többé. De mégiscsak az utolsó. *Lecsapjam? Ne csapjam? Lecsapjam? Ne csapjam?* – És merre van?

– Én itt vagyok a harmadik utcában... vagyis, már átküldtem a radarjára a jelet. Ha érdekli, jöjjön ide.

– Még hogy érdekel – *Lecsapjam? Ne csapjam? Lecsapjam? Ne csapjam?* – Hát hogyne.

– Ha ő nem is, de van a társaságában néhány kis német ribanc. Talán a kedvére lenne valamelyikük.

– Ó, Kyriakos – válaszolt immár könnyedebb hanglejtéssel a herceg, miközben szétlőtte egy menekülő öregasszony fejét. A koros cafatkák betérítették a szikkadt, élettelen földet. *Ki tudja, talán kihajtanak még, és sok kis öregasszonyt teremnek* –, te kis gondolatolvasó.

Iesus megadta a kobrának a célt, az pedig a robotvezérlő irányításával nem egész fél perc alatt odasiklott az Öleb járgánya mellé. A gárdista épp akkor kászálódott ki a gépből, kezében sugárvetőjével.

A kobra azok közé a ritka egységek közé tartozott, amelyeket a birodalom a hidegről bejött kémek információi alapján fejlesztett ki. A Kalmár Unió prototípusa az északiak legújabb *árnyékköpenyét* használta, így a legtöbb szárazföldi és légi egység számára egyaránt láthatatlan volt. A vezérlés tekintélyes részét gondolati alapra helyező neuron-siak a kabin szűkített látókörét is feloldotta; segítségével az emberi tudat és a gép rendszerei részlegesen egymásba fonódtak. Alakját tekintve a járgány leginkább egy erősen páncélozott homokfutóhoz hasonlított. Az elülső, klasszikus sugárvetőkön túl felszerelése részét képezte még egy farokszerűen a kabin fölé nyúló protonágyú. Ez utóbbi erősen megemelte a tüzerőt és már tankok hatástalanítására is képessé tette az egységet. A hercegnek inkább jutott róla eszébe egy skorpió, mintsem kobra, de nem csodálkozott, hisz katonatisztek adták a nevét.

Iesus emlékezett rá, amikor négy éve, a kalmárokkal közösen tartott seregszemlén megjelentek a birodalmi színeket viselő kobrák. VII. Erik nagy felháborodva nemzetközi bíróság elé akarta terjeszteni az ügyet, a két ellentétes oldal egységei közt fennálló kísérteties hasonlóság – véleménye szerint legalábbis – nem lehetett véletlen. Egy skandináv bulvárlap azt írta, a király tolvajnak nevezte a basileios romaiont, ezt azonban a kalmárudvar menten tagadta, a lapot pedig befagyasztották. A bíróságból mindenesetre nem lett semmi, hisz miután az apja, Iesus császár előhozakodott egy kissé korábbi, cirka teljesen azonos – mindössze fordított – esettel, amelyet ő maga nem vert nagydobra, Erik vörös fejjel ejtette a vádat, és kénytelen volt *bocsánatot* kérni a kellemetlenségért. Ezt az információt már nem csak egy bulvárlap merete leközölni, a kalmárok királyát pedig mind-egyikben Vörös Erikként emlegették. *Megmosolyogtató kis történet.*

A herceg levette a fejéről a neuronsiakot, kicsatolta magát, felnyitotta a kobra fülkáját és ő is kiszállt. Ahogy végignézett a jármű oldalán, elmosolyodott. Mindig kellemes, bizsergető érzéssel töltötte el, amikor a *másik fél* zászlaja alatt *szórakozott*. Ezt ellensúlyozandó, lepöckölt egy porszemet a birodalom kétfejű aranyasát ábrázoló rangjelzéséről.

– A fegyvere? – kérdezte Kyriakos valami aggodalomfélével a hangjában.

– Leszedted őket, nem?

– A három férfit igen. A lányok és a rómaink nincsenek maguknál – az Öleb a ház irányába mutatott. – Kábító lövedék.

– Akkor meg minek hoznám a fegyveremet? – kérdezte a herceg széttárt karokkal, és már indult is a ház felé. Kicsit groteszk látványt nyújtott, hiszen a kéztartása mellé még úgy is lépkedett, mint egy kötélén járó akrobata. Minden szilánkra, égő cafatkára igyekezett rátaposni. Imádtta ezt csinálni. *Minél véresebb a helyzet, én annál nagyobb bohóc vagyok. Isten, pofán röhöglek téged is, meg az elcseszett világotat is.*

– Óvatosan, fenség – figyelmeztette a gárdista, és úgy követte, hogy ha a nagy mutatóvány véletlenül mégis egy nagy esésbe menne át, oltalmazó karja ott legyen.

– A hamu már nem éghet tovább, Kyriakos. Nincs mitől tartanom – jött a prófétikus válasz. *Tényleg igaz lehet, hogy belém szeretett? Egyszer elballagok majd előtte a férfi zuhanyban. Ah, de mikor? Az oroszán nem játszik a macskákkal... és még csak nem is fürdik velük.*

– Értem, hercegem – hagyta rá a katona. Nem értetlenkedett, már megszokta a parancsnok egyedi stílusát.

Kyriakos odaállt az egykori ajtó küszöbére, és belesett, maga előtt tartva fegyverét. Miután megbizonyosodott róla, hogy nem fenyegeti őket veszély, intett a hercegnek is.

Iesus akkor épp az egyik ablak földön heverő, törött üvegdarabját bámulta. Szinte tökéletesen látta a tükörképét, ha pedig valamelyik részlet nem volt épp éles, azt kipótolta az emlékezetével. Látta szigorúan hátrafésült, olajozott, hollófekete haját, zölden fénylő szemét, enyhén előreugró járomcsontját, és kamaszkorának legtartósabb ajándékát is, a sebhelyes arcot, melyet kecskeszakáll tett még karakteresebbé. Olyan... szép volt az a férfi, ott, a tükör túloldalán. *Ó, Narkisszosz.*

Közben félrefordította a fejét, és látta, amint három magas, szőke férfi, folyamatosan tüzelve megrohamozza a hatos kobrát. Hirtelen nem jutott eszébe a gárdista neve, de arra emlékezett, hogy miért választotta épp őt a személyes testőrségébe.

Egy kelet-hispániai kis falu nyilvánította ki függetlenségét még tavaly, és jelentette be csatlakozását a Spanyol koronához. Az élükre álló szerzetes a község katolikus többségére támaszkodott, összesített vagyonukból pedig megvásárolták a falu igazhitű felekezetének birtokait. Hogy mindez hogyan mehetett végbe? A dolog igen egyszerű, az atya ugyanis nem cilicium-övet hordott a kámzsája alatt, hanem sugárpisztolyokat. A birodalomhoz hű rómaiakat kipucolták, és várták, hogy a megváltás megtestesüljön a spanyol zászlóaljnak fizikai valójában. Ehelyett azonban a kelet-hispániai légiók egyik cohorsa jelent meg a falu határában, és felszólította a helybélieket a megadásra. A spanyol király persze teljesen elhatárolódott az ügytől, a basileios romaion pedig – mint sohasem –, nem akart vérontást. A gépezetbe viszont hiba csúszott, a Csháslovag ugyanis – így nevezték a szerzetest – tárgyalást kért a kivezényelt cohorscenturiojától, és az, viccesnek találva a dolgot, eleget is tett a kérésének. Kicsit később, átvágott nyakkal azonban már nem találta olyan mulatságosnak a dolgot, a Csháslovagnak ugyanis valahogy sikerült becsempésznie egy tört, és a centurio elhallgattatásával adott hangot tiltakozásának. Ennél nem kellett több a jelenlegi hatos kobra katonájának, anno ő volt ugyanis a megölt centurio helyettese. Bennfentes információk terjengtek arról, hogy miután pusztá kézzel kiverte a Csháslovag összes fogát, kikötöztette a férfit a tűző napra, és óránként megnyúzta egy-egy testrészét. Aztán besózta. Aztán megsütötte... valahogy úgy, mint a rémtörténetekben, és állítólag a saját katonáival etette meg a darabjait. Ami tény az tény, a falut azóta csupa betelepült, igazhitű lakja, a cenzúra egy betűt sem engedett az úgyról a nyilvánosság elé, a másodparancsnokot pedig életfogytiglanra ítélték.

Megbüntetjük azokat, akik vérrel fizetnek a vérünkért. Ennyit ér apámék mézes békéje, gondolta a herceg, és miután végignézte, amint a Hatost bekerítő fegyveresek gyűrűjében a gárdista kitarja a kabinját, és úgy lövi egymás után ágyékon mindhárom támadóját, hogy azok fel sem fogják, mi történik, elégedetten nyugtázta korábbi döntését a fegyenc kiszabadításának ügyében.

A gárdista aranymadara büszkén csillogott a mellén.

Hatos észrevette, hogy a herceg figyel, és a szétlőtt farkú németek gyűrűjében érzéketlen arccal felé biccentett. Iesus viszonozta. *Micsoda úriember. És ott hagyja őket... ott*

hagyja őket elvérezni. Már nem csak Ölebem van, de lehet, Vérebem is. Micsoda egy fickó. Ejnye, Iesus, és te még csak a nevét sem tudod. Hát milyen parancsnok vagy te?

Aztán a herceg belépett a szobába, s bár hallotta Kyriakos beszédét, miközben az a földön heverő, ismeretlen római fiatalembert vizsgálgatta, az ő figyelmét mégis más kötötte le. Igaz, hogy a helyiségben gyomorforgató vérszag terjengett, s a hangulaton a szakállas német falra tapadt agyveleje sem segített sokat, de az a lány ott, az egy helyben kattogó ingaóra előtt... az a szépséges, szőke lány olyan elbűvölő volt.

Iesus odahajolt hozzá, és kisimította a ragacsos tincseket a szeméből. Egyenesen lázba jött, ahogy a keze végigsiklott a lány puha arcán, majd kecses nyakán és mellén. Még a többinél kicsivel nagyobb elülső fogai sem tudtak rontani a látványán.

Már nyúlt is a másik karjával, hogy megszabaduljon a szépség bájait takaró ruhadaraboktól, amikor a jobbszárny vezetője, Theodoros hangja szólalt meg a rádióból:

– Uram, hatástalanítottuk a blokkolót. Valószínűleg az egészen reggel óta tartó árnyékolásért ez volt a felelős.

A herceg legszívesebben kitépte volna a kis szerkezetet a füléből. *Vagy inkább Theodoros nyelvét kéne kitépetnem? Akkor már csak szöveges üzeneteket küldhetne. Mulatságos lenne. Theodoros mint mókamester. A férfi, akit még a nevetésre is tanítani kellene. Tényleg mulatságos.*

– Na és, legalább nem süttött a pofánkba a nap – a csendből kiérezte, hogy a gárdista összezavarodott. *Én játszom a hülyét, és te nem tudsz reagálni?* – Ennyi? Azért zavarasz, hogy tudasz, biztosan nem fogunk eltévedni hazafelé? – *Micsoda mellek*, fordult vissza a lányhoz.

– Nem, nagyuram – folytatta kis hezitálás után a gárdista. – Érkezett egy üzenete, amit feltétlenül látnia kell.

– Majd... megnézem.

– Uram, azt merészelem mondani, hogy ez túl fontos ahhoz, hogy halogassa. A bátyjáról van szó.

Iesus csak meredt az előtte heverő eszméletlen zsákmányra, mellbimbójának kilátszó, apró szeletére, hosszú lábára, a combjából kiálló üvegdarabra, és nem gondolkodott. Hallotta a szavakat. Ami azt illeti, már a következtetését is levonta, de még legalább egy percbe tellett, mire képes volt elég erőt összegyűjteni ahhoz, hogy kirohanjon az ajtón, a kobrája felé. Most nem úgy futott, mint egy cölöptáncos a vízen.

– Hozd magaddal a lányt! – üvöltött vissza a bent maradt gárdistának.

– És mi legyen a többiekkel? – kérdezte az Öleb, furcsa hanghordozással, a herceg helyett saját jelvényére bámulva.

Mi az, csak nem zavar, hogy nem a te melledre vagyok kíváncsi? Az túl lapos az én ízlésemnek, kutyuskám.

– Azt csinálsz velük, amit akarsz – vetette oda a herceg, és már húzta is a fejére neuronsisakját.

Pár egyszerű parancs megadása után az apja, a koromfeketébe öltözött császár jelent meg a virtuális horizontján, és közölte vele, hogy a bátyját meggyilkolták, rá pedig nagy szükség van Konstantinápolyban.

Iesus újra meg újra lejátszotta az üzenetet. Nem bírt betelni a hírekkel. Nem tudta, hogy volt képes olyan hosszú időn át mosolyogni, és alig hitte el, hogy mégiscsak új élet támadhat a hamuból, a nemlétből.

